

Sygn. akt I C 1213/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2016 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

J. P.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. P. kwotę 3.093,55 zł (trzy tysiące dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 maja 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nakazuje pobrać od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 542,28 zł (pięćset czterdzieści dwa złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 542,28 zł (pięćset czterdzieści dwa złote dwadzieścia osiem groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

V. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 402,50 zł (czteryście dwa złote pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1213/15

UZASADNIENIE

Powódka J. P. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 23 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty; 93,55 tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od kwot 69,39 zł od dnia 8.02.2014 r. do dnia zapłaty, 12,96 zł od dnia 3.04.2014 r. do dnia zapłaty, 11,20 zł od dnia 4.04.2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż była uczestnikiem kolizji drogowej z dnia 31 stycznia 2014r. W zdarzeniu tym uczestniczyło również dziecko powódki, które z uwagi na ból kręgosłupa zostało przewiezione karetką do szpitala.

Z uwagi na stan zdrowia dziecka oraz stres powódka dopiero w dniu 2 lutego 2014r. zgłosiła się do szpitala, gdzie odmówiono jej przyjęcia i skierowano do lekarza ogólnego. Lekarz ogólny stwierdził uraz szyi tułowia i przepisał leki przeciwbólowe. Podczas badania rtg stwierdzono u niej m.in. zwężenie przestrzeni międzykręgowej na poziomie C4 – C5 i C5 – C6. Powódka poddała się zabiegom rehabilitacyjnym. Zaznaczyła, iż z uwagi na bóle ponownie zgłosiła się do lekarza, który po badaniu stwierdził ograniczenie ruchomości głowy w prawo i rotacji, rozpoznał zaburzenie korzeni nerwów rdzeniowych i splotów nerwowych. W ocenie powódki cierpienia fizyczne i psychiczne oraz czas i koszty leczenia uzasadniają jej żądanie w zakresie zadośćuczynienia. Powódka dodała, iż pozwany odmówił wypłaty zadośćuczynienia uznając, iż nie doznała ona kosztnych zmian urazowych, które skutkowałyby uszczerbkiem na zdrowiu. Nadto wcześniej miała zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Podkreśliła natomiast, iż ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił zadośćuczynienie na rzecz jej córki.

Postanowieniem z dnia 1 września 2015 r. Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek powódki o zwolnienie z kosztów sądowych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego odmówił wypłaty zadośćuczynienia w całości gdyż uraz kręgosłupa szyjnego był powierzchowny, bez naruszenia struktur kostnych, bez naruszenia funkcji życiowych powódki. Nadto badania diagnostyczne wykazały, iż powódka cierpi na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa i jego skrzywienie, bez związku z wypadkiem. Zakwestionował uraz barku lewego na skutek zdarzenia drogowego oraz następstw psychicznych, gdyż okoliczności tych nie potwierdza dokumentacja lekarska. Zdaniem pozwanego nie zaistniały okoliczności uzasadniające wypłatę zadośćuczynienia. Powódka nie ma stwierdzonego inwalidztwa czy stopnia niepełnosprawności, wypadek nie zaważył na jej planach życiowych, brak jest również prawdopodobieństwa pojawienia się w przyszłości ograniczeń dotyczących życia jej codziennego. Zakwestionował jednocześnie roszczenie o odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów leczenia. Pozwany nie zgodził się również z żądaniem w zakresie odsetek od dnia 23 kwietnia 2014r. wskazując, iż winny być one zasądzone od dnia wyrokowania.

Dalej strony wnosili jak dotychczas.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 stycznia 2014 r. w T. doszło do zdarzenia drogowego spowodowanego przez M. W., w którym poszkodowaną była J. P. oraz jej córka.

Bezsporne

Po zdarzeniu córka J. P. została zabrana karetką do szpitala.

Bezsporne

J. P. po powrocie do domu wieczorem zaczęła odczuwać ból szyi i lewego barku.

Dowód: zeznania świadka K. P. k. 94v-95

zeznania powódki J. P. k. 95-95v

W dniu 2 lutego 2014 r. zgłosiła się do Wojewódzkiego Szpitala (...) w T., skąd została skierowana do Lekarza Podstawowej (...).

Dowód: zeznania świadka K. P. k. 94v-95

zeznania powódki J. P. k. 95-95v

J. P. w dniach 10 lutego 2014r., 12 lutego 2014r. oraz 16 marca 2015r. korzystała (...), lekarze rozpoznali zaostrzenie rwy kulszowej prawostronnej z bólem kręgosłupa L-S. Zalecono stosowanie leków przeciwbólowych i rozluźniających napięcie mięśni.

Dowód: historia choroby k. 82

Podczas wizyty w Przychodni (...) w dniu 5 lutego 2014 r. lekarz rozpoznał u powódki ból odcinka szyjnego kręgosłupa, ból głowy w okolicy potylicznej, ból barku od 1 lutego 2014r. Lekarz stwierdził pełną ruchomość kręgosłupa C, bolesność mięśni przykręgosłupowych odcinka C po stronie prawej, bolesność mięśni okolicy barku lewego, bez istotnych ograniczeń ruchomości. Zalecono leki przeciwbólowe i rozluźniające mięśnie.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 18, 87v 88-90

Z uwagi na silne dolegliwości bólowe okolicy szyjnej kręgosłupa ponownie zgłosiła się w dniu 10 lutego 2014 r. Zlecono wówczas badanie rtg kręgosłupa szyjnego.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 18, 87v 88-90

J. P. zgłaszała się do lekarza w dniach 23 marca 2014 r., 4 września 2014 r. skarżąc się na bóle głowy oraz kręgosłupa szyjnego. Skierowana została na fizykoterapię.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 18, 87v 88-90

Od 20 lutego 2014 r. J. P. znajdowała się pod opieką (...). Zalecono jej zabiegi: laser, interdyn, sollux po 10 razy na kręgosłup szyjny. Po zabiegach stwierdzono poprawę. Podczas wizyty w dniu 19 marca 2014 r. stwierdzono ból stawu łokciowego i zalecono fizjoterapię terapuls na kręgosłup szyjny, jonoforezę O. na staw łokciowy. W dniu 20 stycznia 2015 r. rozpoznano u niej zespół bólowy kręgosłupa i zalecono Fango, prądy T., masaż kręgosłupa szyjnego.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 84-85;

skierowanie na zabiegi k. 26, 27

karta zabiegów k. 28-29

Od 2012r. J. P. zgłaszała się do (...) z powodu bólów kręgosłupa szyjnego. W grudniu 2012r. po wykonaniu badania RTG kręgosłupa szyjnego zdiagnozowano u powódki niewielkie prawostronne skrzywienie i zniesienie fizjologicznej lordozy, poza tym rtg nie wykazało zmian.

J. P. znajdowała się pod kontrolą (...) od dnia 14 stycznia 2013 r.

Dowód: historia zdrowia i choroby k. 20-21, 81, 83-85v, 86- 87

J. P. w dniu 22 kwietnia 2014r. zgłosiła szkodę do (...) S.A. w W.. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 8 sierpnia 2014 r. odmówił wypłaty odszkodowania.

Dowód: pismo z dnia 8.08.2014 r. k. 34

akta szkodowe

W wyniku zdarzenia drogowego J. P. doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego, wygojone z pełną ruchomością, bez zespołu bólowego, bez wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych oraz powierzchowny uraz łokcia lewego wygojony bez ograniczeń ruchomości i bez zespołu bólowego. Od 2012 r. posiadała samoistne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

Mechanizm urazu jakiego doznała powódka odpowiada urazowi typu smagniecie biczem.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

Na skutek wypadku J. P. nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Leczenie skutków doznanych urazów zostało zakończone. Ujawnione zmiany zwyrodnieniowe na zdjęciu rtg i w badaniu MR w 2014 r. nie mają związku z urazem doznanych 31 stycznia 2014 r. Widoczne na zdjęciu rtg zwężenie przestrzeni międzykręgowej na poziomie C4/C5 i C5/C6 nie jest skutkiem zdarzenia a obrazem wcześniejszych zmian zwyrodnieniowych. Zmiany zwyrodnieniowe mają podłoże samoistne.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

Po wypadku J. P. wymagała stosowania do marca 2014 r. leków przeciwbólowych i rozluźniających napięcie mięśni oraz rehabilitacji.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

J. P. nie wymagała stosowania kołnierza ortopedycznego. Nie wymagała również pozostawania na zwolnieniu lekarskim i pomocy osób trzecich po doznanym urazie. Do dnia 14 kwietnia 2014 r. nie mogła dźwigać i pracować w pozycji pochylej.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

J. P. odczuwała skutki wypadku do zakończenia rehabilitacji tj. 14 kwietnia 2014 r. Obecnie dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa szyjnego mają związek z ujawnionymi początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

Bezpośrednio po urazie J. P. odczuwała dolegliwości bólowe w skali NRS bezpośrednio po urazie sumarycznie w wysokości 3 pkt. Po zastosowaniu leków i rehabilitacji ustąpiły do 14 kwietnia 2014 r.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

J. P. obecnie cierpi z powodu I stopnia otyłości. Schorzenie to nie jest związane z wypadkiem. Proces leczenia skutków wypadku zakończył się sukcesem. Poszkodowana uzyskała pełen zakres ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez wzmoczonego napięcia mięśni przykręgosłupowych, bez zespołu bólowego. Przebyty uraz nie powoduje dolegliwości bólowych i ograniczeń funkcji. Skutki zdrowotne przebytego urazu nie będą ujawniać się w przyszłości. Stan jej zdrowia powrócił obecnie do stanu z przed urazu.

Dowód: opinia sądowo – lekarska k. 119-126, 152-154

J. P. w związku z wypadkiem odczuwała subiektywny dyskomfort psychiczny, początkowo odczuwała obawę o zdrowie córki, a później pojawiły się lęki w sytuacjach drogowych. Pomimo tego jeździła samochodem. Z punktu widzenia psychologicznego nie wymaga podjęcia terapii psychologicznej rokowania na przyszłość są pozytywne

Dowód: opinia psychologiczna k. 179-181

W związku ze skutkami zdarzenia J. P. poniosła koszty związane z zakupem leków w łącznie wysokości 93,55 zł

Dowód: faktury VAT k. 31,32,33

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, opinii biegłych, zeznania świadka, przesłuchania powódki oraz akt szkodowych oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłych z dziedziny ortopedii M. S., z dziedziny neurologii B. B. oraz z dziedziny psychologii D. K..

Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególnie kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywujące opinie biegłych, ponieważ były one logiczne i spójne oraz udzielały w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Zostały one wydane po zbadaniu powódki i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powódki. Nie można także pominąć tego, że sporządzone zostały przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Strona pozwana wniosła uzupełnienie opinii biegłych M. S. i B. B.. Biegli w uzupełnieniu opinii podtrzymali swoje wcześniejsze wnioski i odpowiedzieli w sposób wyczerpujący na pytania powódki.

W ocenie Sądu nie było więc jakichkolwiek podstaw by opinie biegłych uznać za nierzetelne czy niefachowe. Dlatego opinie te Sąd podzielił.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskom wpływającym z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Za wiarygodny Sąd uznał generalnie dowód z przesłuchania świadka K. P. na okoliczność obrażeń doznanych przez powódkę, przebiegu leczenia. Przy ocenie zeznań tego świadka Sąd miał na uwadze, że pozostaje on w bliskich relacjach z powódką, jednakże w ocenie Sądu nie przesądzało to, że jego zeznania mijają się z prawdą.

Za zgodne z rzeczywistym stanem Sąd uznał również twierdzenia powódki, gdyż są one jasne i zgodne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym.

Przed przystąpieniem do zasadniczych rozważań należy podkreślić, że sprawy cywilne są kontradiktoryjne a obowiązek składania wniosków dowodnych spoczywa na stronach (art. 3 in fine k.p.c.). Z kolei ciężar udowodnienia określonych faktów, a co za tym idzie, ryzyko niepowodzenia dowodów i zaniechania w wykazywaniu inicjatywy dowodowej spoczywa na tej stronie, która wywodzi z nich określone skutki prawne (art. 6 k.c.). W myśl art.

232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Proces cywilny to spór pomiędzy dwiema równoprawnymi stronami, toczący się przed bezstronnym sądem (zasada kontrydiktoryjności). To strony obowiązane są zgłaszać w tym sporze twierdzenia, wnioski i dowody na poparcie swoich stanowisk (art. 3 k.p.c.). Na nich więc spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Nie jest wykluczone dowodzenie nieistnienia faktu (czyli tzw. faktu negatywnego), choć jest ono utrudnione. Ciężar udowodnienia spoczywa na tym, kto powołuje się na istnienie lub nieistnienie faktu. Jeżeli pozwany zaprzecza faktom przytoczonym w pozwie przez powoda, to powód powinien te fakty udowodnić. Proste zaprzeczenie nie rodzi "obowiązku" dowodowego. Jeżeli jednak pozwany zaprzecza powołując się na określone fakty (np. fakty przeciwnie), to powinien on te fakty udowodnić, co nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania faktów uzasadniających powództwo. W doktrynie i praktyce podkreśla się, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 k.p.c. zdanie drugie uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Przyjmuje się, że nieprzeprowadzenie przez sąd dowodu z urzędu z reguły nie stanowi uchybienia. Dopuszczenie z urzędu dowodu niewskazanego przez strony jest uprawnieniem, z którego sąd powinien korzystać w sytuacjach wyjątkowych i w sposób nienasuujący podejrzeń co do bezstronności. Nie może on jednak w ten sposób wyręczać w inicjatywie dowodowej strony zastępowanej przez adwokata lub radcę prawnego (wyr. SN z 23.7.2003 r., II CK 320/01, niepubl.).

W konsekwencji należy przyjąć, że powód domagając się zasądzenia od pozwanego dochodzonej kwoty tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania winien wykazać, że zaistniały ku temu przesłanki.

W tym miejscu należy zauważyć, że pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność, niemniej jednak z uwagi na powierzchowność urazu, brak naruszenia struktur kostnych, brak uszczerbku na zdrowiu i brak naruszenia funkcji życiowych odmówił powódce wypłaty zadośćuczynienia.

Wobec powyższego na powódce spoczywał obowiązek wykazania, iż uraz, ból oraz cierpienia fizyczne i psychiczne, jakich doznała wskutek wypadku, uzasadniają wypłatę kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 93,55 zł tytułem odszkodowania za zwrot kosztów leczenia.

Rzeczą pozwanego było z kolei wykazanie zaistnienia faktów niweczących lub tamujących roszczenie powoda.

W odniesieniu do roszczenia o zadośćuczynienie należy zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisów art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poza w/w przepisami trzeba mieć również na uwadze treść art. 361 §1 k.c. zgodnie z którego regulacją pozwany ponosi odpowiedzialność tylko za adekwatne i normalne następstwa działania /lub zaniechania/.

Przechodząc do oceny zasadności roszczenia o zadośćuczynienie, w tym miejscu podkreślić jeszcze należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza od stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych /pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne/, trwałości skutków czynu niedozwolonego /kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności/, prognozy na przyszłość /polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia/.

wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej/, niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej utratę kontaktów towarzyskich itp.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych. Ma za zadanie niejako zrekomensować doznaną krzywdę. Odpowiednia suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie, ale stanowić jednocześnie ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny ale jednocześnie powinno spełniać funkcję represyjną wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę.

Okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności opinie biegłych wskazują, iż żądanie powódki w zakresie wypłaty zadośćuczynienia jest co do zasady usprawiedliwione. Przede wszystkim biegli stwierdzili, iż powódka w wyniku zdarzenia doznała skręcenia kręgosłupa szyjnego i powierzchowny uraz łokcia lewego. Dodali, iż powódka w wyniku tych urazów nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Niemniej w związku ze zdarzeniem pozostała pod opieką Poradni Lekarskiej oraz do 14 kwietnia 2014 r. wymagała stosowania rehabilitacji. Doznany uraz łączył się również z koniecznością zażywania leków przeciwbólowych i rozluźniających napięcie mięśni. Powódka bezpośrednio po urazie odczuwała dolegliwości w wysokości 3 punktów w skali NRS (0-10 punktów). Po stosowaniu leków i rehabilitacji dolegliwości te ustąpiły. Biegli podkreślili również, iż po zdarzeniu powódka nie mogła wykonywać czynności polegających na schylaniu się, czy dźwiganiu, również kąpanie dziecka mogło być dla niej utrudnione.

O wysokości zasądanego zadośćuczynienia zdecydowały przede wszystkim rozmiar cierpień fizycznych powoda związanych z samym faktem zaistnienia wypadku i dolegliwości bólowe w następstwie tego urazu. Uraz nie wymagał zabiegów operacyjnych. Skutki wypadku powódka odczuwała do chwili zakończenia rehabilitacji tj. 14 kwietnia 2014r. Powódka nie wymagała stosowania kołnierza ortopedycznego, zwolnienia lekarskiego, nie wymagała również pomocy ze strony osób trzecich. Proces leczenia powódki zakończył się sukcesem. Uzyskała ona pełen zakres ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych, bez zespołu bólowego. Przebyty uraz łokcia nie powoduje zaś żadnych dolegliwości bólowych i ograniczeń funkcjo. Biegli zaznaczyli, iż obecnie zgłaszane dolegliwości kręgosłupa szyjnego mają związek z ujawnionymi początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi. Dodali, iż zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego mają podłoże samoistne i były opisywane już w 2012r., zaś ujawnione zmiany zwyrodnieniowe na zdjęciu rtg i badaniu MR nie mają związku z urazem doznany w wyniku wypadku. Zdarzenie drogowe nie nasiliło zmian zwyrodnieniowych. Nadto zgodnie z opinią biegłej psycholog powódka nie ujawnia zaburzeń emocjonalnych. Bez wątpliwości początkowo odczuwała dyskomfort psychiczny - obawę o zdrowie córki a następnie lęk w sytuacjach drogowych. Niemniej powódka była w stanie po zdarzeniu jeździć samochodem. Powódka nie wymaga natomiast terapii psychologicznej, zaś rokowania na przyszłość są dobre.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powódkę krzywdy, będzie kwota 3.000 zł. Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powódkę.

Powódka w niniejszej sprawie domagała się poza zadośćuczynieniem, kwoty 93,55 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Sąd ustalił, iż w związku ze zdarzeniem powódce zalecono stosowanie leków przeciwbólowych i rozluźniających napięcie mięśni. Powódka przedstawiła faktury Vat potwierdzające zakup leków i ich koszt. Wobec powyższego Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż powódka poniosła koszty związane z zakupem leków w wysokości 93,55 zł.

Mając na uwadze powyższe Sąd w punkcie I wyroku przyznał powódce kwotę 3.093,55 zł na które składa się: kwota 3.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 93,55 zł tytułem zwrotów kosztów leczenia.

O odsetkach orzeczono w myśl art. 481 § 1 k.c. zasądając je od dnia 23 maja 2014 r., czyli po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

W pozostałym zakresie Sąd w punkcie II wyroku oddalił powództwo .

O nie uiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt. III i IV wyroku w oparciu o art. 100 w zw. z art. art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Uznając, iż powódka wygrała proces w 50%, nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych wydatków od powoda i pozwanej po 542,28 zł.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie V wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powódka wygrała sprawę w 50%

Koszty powódki to: 305 zł tytułem opłaty od pozwu, 500 zł tytułem zaliczki na opinię biegłego, 1.200 zł tytułem wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łącznie koszty powódki wyniosły 2.022 zł

Z kolei koszty pozwanego to 1.200 zł kosztów zastępstwa procesowego, 17,00 zł. opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa.

Zatem $2.022 \times 50\% = 1.011$ zł

zaś $1.217 \text{ zł} \times 50\% = 608,50$ zł.

Po kompensacji należało jak w punkcie V sentencji wyroku zasądzić na rzecz powoda różnicę tj. kwotę 402,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.